

“मीठे बच्चे- यो शरीरलाई नदेखेर आत्मालाई देख, आफूलाई आत्मा सम्भरेर आत्मासँग कुरा गर, यस्तो अवस्था बनाउनु छ, यही उच्च लक्ष्य (मंजिल) हो ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरू बाबासँग माथि (घरमा) कहिले जाने छौ ?

उत्तर:- जब अपवित्रताको मात्रा अलिकति पनि रहने छैन । जसरी बाबा पवित्र हुनुहुन्छ त्यस्तै तिमी बच्चाहरू पनि पवित्र बन्नेछौ अनि माथि जान सक्नेछौ । अहिले तिमी बच्चाहरू बाबाको सामुन्ने छौ । ज्ञानका सागरबाट ज्ञान सुन्दा-सुन्दै जब फूल बन्नेछौ, बाबालाई ज्ञानबाट खाली गरिदिनेछौ अनि उहाँ पनि शान्त हुनुहुनेछ र तिमी बच्चाहरू पनि शान्तिधाममा जानेछौ । त्यहाँ ज्ञान टफ्किन बन्द हुनेछ । सबै कुरा दिइसकेपछि उहाँको पार्ट नै शान्तिको हुनेछ ।

ओम् शान्ति । शिव भगवानुवाच । जब शिव भगवानुवाच भनिन्छ भने सम्भन्नुपर्छ- एक शिव नै भगवान् वा परमपिता हुनुहुन्छ । उहाँलाई नै तिमी बच्चाहरू वा आत्माहरूले याद गर्छौ । परिचय त मिलेको छ रचयिता बाबाबाट । अवश्य नै नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार नै याद गर्छन् । सबैले एकरस याद गर्दैनन् । यो धेरै सूक्ष्म कुरा हो । आफूलाई आत्मा सम्भरेर अरूलाई पनि आत्मा सम्भरने अवस्थामा पुग्नका लागि समय लाग्छ । मनुष्यहरूले त केही पनि जान्दैनन् । नजानेका हुनाले सर्वव्यापी भनिदिन्छन् । जसरी तिमी बच्चाहरूले आफूलाई आत्मा सम्भन्छौ, बाबालाई याद गर्छौ, यसरी अरू कसैले याद गर्न सक्दैन । कुनै पनि आत्माको योग बाबासँग हुँदैन । यो हो धेरै महिन गुह्य कुरा । आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्नु छ । भन्दछन् पनि, हामी आत्मा-आत्मा भाइ-भाइ हौं । त्यसैले सबैलाई आत्मा नै देख्नुपर्छ । शरीर देख्नु हुँदैन । यो धेरै उच्च लक्ष्य हो । धेरैजना छन् जसले बाबालाई कहिल्यै पनि याद गर्दैनन् । आत्मामा मैला चढेको छ । मुख्य आत्माकै कुरा हो । अहिले आत्मा नै तमोप्रधान बनेको छ, जो सतोप्रधान थियो- आत्मामा यो ज्ञान छ । ज्ञानका सागर परमात्मा नै हुनुहुन्छ । तिमीले आफूलाई ज्ञानको सागर भन्दैनौ । तिमीले जान्दछौ- हामीले बाबासँग सम्पूर्ण ज्ञान लिनु छ । उहाँले आफूसँग राखेर के गर्नु हुन्छ । अविनाशी ज्ञान रत्नको धन त बच्चाहरूलाई दिनु छ । प्यारा बच्चाहरूले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार धारण गर्नेछन् । जसले धेरै धारण गर्दछ उसैले राम्रो सेवा गर्न सक्छ । बाबालाई ज्ञानका सागर भनिन्छ । उहाँ पनि आत्मा, तिमी पनि आत्मा । तिमी आत्माहरूले नै सबै ज्ञान लिन्छौ । जसरी उहाँ सदा पवित्र हुनुहुन्छ त्यस्तै तिमी पनि सदा पवित्र बन्छौ । जब अलिकति पनि अपवित्रता रहँदैन त्यसपछि माथि जानेछौ । बाबाले यादको यात्राको युक्ति सिकाउनुहुन्छ । यो त जानेका छौ तर सारा दिन याद रहँदैन । यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्मुख बसेर सम्भाउनुहुन्छ, अरू बच्चाहरूले त सम्मुख सुन्दैनन् । मुरली पढ्छन् । यहाँ तिमीहरू सम्मुख छौ । आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर अनि ज्ञान पनि धारण गर । हामी बाबा जस्तै सम्पूर्ण रूपमा ज्ञान सागर बन्नु छ । सम्पूर्ण ज्ञान जान्यौ भने बाबालाई ज्ञानबाट रित्याइदिनु जस्तै हुन्छ अनि उहाँ शान्त हुनुहुन्छ । यस्तो होइन, उहाँ भित्र ज्ञान भइरहन्छ । सबै दिएपछि उहाँको भूमिका नै शान्तिको रहन्छ । जसरी तिमी शान्तिमा रत्यौ भने कहाँ ज्ञान भइरहन्छ र ! यो पनि बाबाले सम्भाउनुभएको छ- आत्माले संस्कार लिएर जान्छ । कोही संन्यासीको आत्मा रहेछ भने उसलाई बचपनमा नै शास्त्र कण्ठ हुन्छ । अनि उसको धेरै नाम चल्छ । अहिले तिमी आएका छौ नयाँ दुनियाँमा जानका लागि । त्यहाँ त ज्ञानको संस्कार लैजान सक्दैनौ । यो संस्कार लोप (मर्ज) हुन्छ । तर आत्माहरूले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार आफ्नो स्थान (सीट) लिनु छ । अनि तिम्रो शरीरको नाम राखिन्छ । शिवबाबा त हुनुहुन्छ निराकार । भन्नुहुन्छ मैले यी कर्मेन्द्रियहरू सापटी लिन्छु । उहाँ त केवल सुनाउनै आउनुहुन्छ । उहाँले कुनै ज्ञान सुन्नुहुन्न किनकि उहाँ त स्वयम् ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ नि । केवल मुखबाट नै उहाँले मुख्य काम गर्नुहुन्छ । आउनुहुन्छ नै सबैलाई मार्ग बताउन । तर सुनेर के गर्नेछन् ! उहाँले त सदैव यसरी यसरी गर भनी सुनाइरहनुहुन्छ । सारा वृक्षको रहस्य सुनाउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- नयाँ दुनियाँ त धेरै सानो हुनेछ । यो पुरानो दुनियाँ त कति ठूलो छ । सारा दुनियाँमा कति बत्ति बल्छन् । विद्युतद्वारा के के हुन्छ । त्यहाँ त दुनियाँ पनि सानो, विद्युत पनि थोरै हुनेछ । एउटा सानो गाउँ जस्तै होला । अहिले त कति ठूलो गाउँ (बस्ती) छ । त्यहाँ यति हुँदैन । केही मुख्य-मुख्य राम्रा सडक हुनेछन् । त्यहाँ ५ तत्वहरू पनि सतोप्रधान बन्नेछन् । कहिल्यै चंचलता देखाउँदैनन् । सुखधाम भनिन्छ । त्यसको नामै हो हेवन (स्वर्ग) । पछि गएर तिमी जति समीप आउँछौ त्यति उन्नति भइरहन्छ । बाबाले पनि साक्षात्कार गराइरहनुहुन्छ । त्यस समयमा लडाईँमा पनि सेनाको अथवा हवाईजहाज आदिको आवश्यकता रहँदैन । उनीहरूले त भन्दछन्- हामी

यहाँ बसी बसी सबैलाई समाप्त गर्न सक्छौं । यी हवाइजहाज आदि कहाँ काममा आउँछन् र ! त्यसपछि चन्द्रमा आदिमा प्लट आदि हेर्न पनि जाँदैनन् । यो सबै विज्ञानको फाल्तु घमण्ड हो । कति आडम्बर देखाउँछन् । ज्ञानमा कति शान्ति (साइलेन्स) हुन्छ त्यसलाई ईश्वरीय देन भनिन्छ । विज्ञानमा त हंगामा छ । साइन्सले साइलेन्सलाई जानेकै हुँदैन ।

तिमी जान्दछौ— विश्वमा शान्ति त नयाँ दुनियाँमा थियो, त्यो हो सुखधाम । अहिले त दुःख-अशान्ति छ । तिमीले शान्ति चाहन्छौ, कहिल्यै अशान्ति हुँदै नहोस्, त्यो त हुन्छ शान्तिधाम र सुखधाममा— यो पनि सम्झाउनु छ । स्वर्गको त सबैले चाहना गर्छन् । हिन्दूहरूले वैकुण्ठ, स्वर्गको याद गर्छन् । अरू धर्मकाले वैकुण्ठलाई याद गर्दैनन् । उनीहरूले केवल शान्तिलाई याद गर्छन् । सुखलाई त याद गर्न सक्दैनन् । नियमले भन्दैन । सुखलाई त तिमीले नै याद गर्छौं त्यसैले हामीलाई दुःखबाट मुक्त गर्नुहोस् भनी पुकार्छौं । वास्तवमा आत्माहरू शान्तिधाम निवासी हुन् । यो पनि कसैले कहाँ जान्दछन् र ! बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— तिमी बेसमभदार थियौ । कहिलेदेखि बेसमभदार बन्यौ ? १६ कलाबाट १२-१४ कला बन्दै जानु, मतलव बेसभदार बन्दै जानु । अहिले कुनै कला रहेको छैन । सम्मेलन आदि गरिरहन्छन् । महिलाहरूलाई किन दुःख हुन्छ ? हरे, दुःख त सारा दुनियाँमा छ । अथाह दुःख छ । त्यसैले विश्वमा शान्ति कसरी होस् ? अहिले त अनगिन्ति धर्महरू छन् । सारा विश्वमा अहिले त शान्ति हुन सक्दैन । सुखलाई त जानेकै छैनन् । तिमी बच्चीहरूले बसेर सम्झाउनेछौ— यो दुनियाँमा अनेक प्रकारको दुःख छ, आशान्ति छ ! जहाँबाट हामी आत्माहरू आएका हौं त्यो शान्तिधाम र जहाँ यो आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, त्यो सुखधाम थियो । आदि सनातन हिन्दू धर्म भनिदैन । आदि भनेको प्राचीन । त्यो त सत्ययुगमा थियो । त्यतिखेर सबै पवित्र थिए । त्यो हो नै निर्विकारी दुनियाँ, विकारको नामै थिएन । फरक छ नि । सबैभन्दा पहिले त पवित्रता हुनुपर्छ नि । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ मीठा प्यारा बच्चाहरू, काम माथि विजय प्राप्त गर । आफूलाई आत्मा सम्झ । अहिले आत्मा अपवित्र छ, आत्मामा मैला परेको छ त्यसैले आभूषण (शरीर) पनि त्यस्तै बनेका छन् । आत्मा पवित्र भयो भने आभूषण पनि पवित्र हुनेछन्, त्यसलाई नै निर्विकारी दुनियाँ भनिन्छ । बरको वृक्षको पनि तिमीले उदाहरण दिन सक्छौ । सारा वृक्ष ठडिएको भए पनि जग छँदै छैन । आदि सनातन देवी-देवता धर्म छँदै छैन अरू सबै ठडिएका छन् । सबै अपवित्र छन्, यिनीहरूलाई भनिन्छ मनुष्य । तिनीहरू हुन् देवता । म मनुष्यलाई देवता बनाउन आएको हुँ । ८४ जन्म पनि मनुष्यहरूले लिन्छन् । सीढीमा देखाउनु छ— तमोप्रधान बनेपछि हिन्दू भनिदिन्छन् । देवता भन्न सक्दैनन् किनकि पतित छन् । ड्रामाको यस्तै रहस्य छ । नत्रभने कुनै हिन्दू धर्म छँदैछैन । आदि सनातन देवी-देवता थियौं । भारतखण्ड नै पवित्र थियो, अहिले अपवित्र भएको छ । त्यसैले आफूलाई हिन्दू भन्दछन् । हिन्दू धर्म त कसैले स्थापना गरेको छैन । यो कुरा बच्चाहरूले राम्ररी धारणा गरेर बुझाउनु छ । आजकाल त त्यति समय पनि दिँदैनन् । कम्तीमा आधा घण्टा दिए पनि प्वाइन्ट सुनाउन सकिने थियो । प्वाइन्टहरू त धेरै छन् । त्यसबाट मुख्य-मुख्य कुराहरू सुनाइन्छ । पढाइमा पनि जसरी जसरी पढ्दै जान्छन्, साधारण पढाइबाट अल्फ-बे आदि कहाँ याद रहन्छ र ! त्यो पनि बिर्सिन्छन् । तिमीलाई पनि भनिन्छ— अहिले तिमीहरूको ज्ञान परिवर्तन भएको छ । हेर, पढाइमा उन्नति गरे पनि पहिलो पढाइ वा ज्ञान बिर्सिँदै जान्छन् । बाबाले पनि हामीलाई सधैं नयाँ-नयाँ कुरा सुनाउनुहुन्छ । पहिला पढाइ साधारण थियो, अहिले बाबाले गुट्य गुट्य कुराहरू सुनाइरहनुहुन्छ । ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ नि । सुनाउँदा-सुनाउँदा फेरि अन्त्यमा दुई शब्द भन्नुहुन्छ— परमात्मा (अल्फ) लाई चिने भने पनि पर्याप्त छ । अल्फलाई जाने पछि बादशाही (बे) लाई जानिन्छ नै । केवल यतिमात्रै सम्झाइयो भने पनि ठिकै छ । जसले धेरै ज्ञान धारणा गर्न सक्दैन उसले उच्च पद पनि पाउन सक्दैन । सम्मान सहित पास हुन सक्दैन । कर्मातीत अवस्थामा पुग्न सक्दैन, यसमा धेरै मेहनत गर्नुपर्छ । यादमा पनि मेहनत छ । ज्ञान धारणा गर्नमा पनि मेहनत छ । दुवैमा सबै होशियार भए पनि हुन सक्दैन । राजधानी स्थापना भइरहेको छ । सबै नरबाट नारायण कसरी बन्नेछन् । यो गीता पाठशालाको लक्ष्य उद्देश्य त यही हो । त्यो गीता ज्ञान हो । त्यो पनि कसले दिन्छ, यो त तिमी बाहेक अरू कसैले जान्दैन । अहिले स्मशानघाट (कब्रिस्तान) छ फेरि स्वर्ग (परिस्तान) हुनेछ ।

अब तिमी ज्ञान चितामाथि बसेर अवश्य पनि पुजारीबाट पूज्य बन्नु छ । वैज्ञानिकहरू पनि कति होशियार हुँदै जान्छन् । आविष्कार (इन्वेन्शन) गरिरहन्छन् । हरेक कुराको अक्कल त्यहाँबाटै सिकेर आउँछन् । उनीहरूले पछि आएर यति ज्ञान प्राप्त गर्न सक्दैनन् । त्यहाँ स्वर्गमा पनि यही इन्जिनियरिङ्ग आदिको काम गर्नेछन् । राजा-रानी त

बन्न सक्दैनन्, राजा-रानीको सेवामा रहन्छन् । यस्तै आविष्कार गरिरहन्छन् । राजा-रानी बन्छन् नै सुखका लागि । त्यहाँ त सबै प्रकारको सुख प्राप्त हुनेछ । त्यसैले बच्चाहरूले पूरा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । सम्पूर्ण पास भएर कर्मातीत अवस्थामा पुग्नु पर्छ । छिटै जाउँ भन्ने विचार गर्नु हुँदैन । अहिले तिमी हौ ईश्वरीय सन्तान । बाबाले पढाइरहनु भएको छ । यो अभियान (मिशन) हो मनुष्यलाई परिवर्तन गर्नका लागि । जसरी बुद्ध धर्मावलम्बीहरूको, क्रिश्चियनहरूको अभियान (मिशन) हुन्छ नि । कृष्ण र क्रिश्चियनहरूको राशी उस्तै छ । उनीहरूको लेनदेनमा पनि धेरै सम्बन्ध छ । उनीहरूले यति धेरै मदत गर्छन्, त्यसैले उनीहरूको भाषा आदि छोट्टिदिनु पनि अपमान हो । उनीहरू त आउँछन् नै पछाडि । न धेरै सुख, न धेरै दुःख पाउँछन् । सारा आविष्कार उनीहरूले गर्छन् । यहाँ गर्न त कोशिश गर्छन् तर जस्ताको तस्तै (एक्यूरेट) कहिल्यै बनाउन सक्दैनन् । वेलायतका सामानहरू राम्रा हुन्छन् । इमान्दारीसँग बनाउँछन् । यहाँ त बेइमानीसँग बनाउँछन्, अथाह दुःख छ । सबैको दुःख हटाउने एक बाबा सिवाय अरु कोही मनुष्य हुन सक्दैन । गर्न त कति सम्मेलन आदि गर्छन् विश्वमा शान्ति होस् भनेर, धक्का खाइरहन्छन् । केवल माताहरूको मात्र दुःखको कुरा होइन, यहाँ त अनेक प्रकारका दुःख छन् । सारा दुनियाँमा भगडा मारामारको नै कुरा हुन्छ । कौडीका कुरामा मारामार गरिदिन्छन् । त्यहाँ त दुःखको कुरा नै हुँदैन । यसको पनि हिसाब निकाल्नु पर्छ । युद्ध कुनै पनि बेला शुरू हुन सक्छ । भारतमा जब रावण आउँछ अनि सबैभन्दा पहिला घर घरमा युद्ध शुरू हुन्छ । धेरै छुट्टिन्छन्, आपसमा लड्ने मार्ने गर्छन् अनि पराइ पस्छन् । पहिला ब्रिटिश कहाँ थिए र उनीहरू आएर बीचमा रिश्तत आदि दिएर आफ्नो राज्य बनाउँछन् । रात-दिनको कति फरक छ । नयाँ कसैले पनि बुझाउन सक्दैन । नयाँ ज्ञान हो नि, जुन पछि गएर प्रायः लोप हुन्छ । बाबाले ज्ञान दिनु हुन्छ त्यो फेरि लुप्त हुन्छ । यो एउटै पढाइ, एकै पटक, एकै बाबासँगबाट प्राप्त हुन्छ । पछि गएर तिमी यस्तै बन्ने छौ, तिमीहरूलाई साक्षात्कार भइरहने छ । तर त्यसबेला गर्ने के सक्छौ र ? उन्नति गर्न सक्दैनौ । रिजल्ट निस्किसकेको हुन्छ, ट्रान्सफर हुने कुरा हुन्छ । त्यसपछि रुन्छौ, कराउने छौ । हामी परिवर्तन हुन्छौं नयाँ दुनियाँका लागि । तुरुन्तै चारैतिर आवाज पुगोस् भनेर तिमीले मेहनत गर्छौ । फेरि आफै सेन्टरतिर दौडिनेछन् । तर जति अबेर हुन्छ त्यति टु लेट हुनेछ । फेरि केही पनि बचत (जम्मा) हुँदैन । पैसाको आवश्यकता नै पर्दैन । तिमीले सम्झाउनका लागि यो ब्याज नै पर्याप्त छ । यी ब्रह्मा नै विष्णु, विष्णु नै ब्रह्मा । यो ब्याज यस्तो छ जसमा सारा शास्त्रको सार यसैमा छ । बाबाले ब्याजको धेरै महिमा गर्नुहुन्छ । त्यस्तो समय पनि आउनेछ जुनबेला यो तिम्रो ब्याज सबैले नयनमा राख्नेछन् । मनमनाभव, यसमा छ-मलाई याद गर्नु भन्ने यी जस्तै बन्ने छौ । फेरि यहाँ नै ८४ जन्म लिन्छन् । पुनर्जन्म नलिने एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यादको मेहनत र ज्ञानको धारणाबाट कर्मातीत अवस्थामा पुग्ने पुरुषार्थ गर्नु छ, ज्ञान सागरको सम्पूर्ण ज्ञान स्वयम्मा धारण गर्नु छ ।

२) आत्मामा जुन खिया परेको छ त्यसलाई निकालेर सम्पूर्ण निर्विकारी बन्नु छ । अलिकति मात्र पनि अपवित्रताको अंश नरहोस् । हामी आत्मा भाइ-भाइ हौं- यो अभ्यास गर्नु छ ।

वरदान:- ब्राह्मण जीवनमा सम्पूर्ण खजानाहरूलाई सफल गरेर सदा प्राप्ति सम्पन्न बन्ने सन्तुष्टमणि भव !

ब्राह्मण जीवनको सबैभन्दा ठूलो खजाना हो सन्तुष्ट रहनु । जहाँ सर्व प्राप्ति हुन्छ त्यहाँ सन्तुष्टता हुन्छ र जहाँ सन्तुष्टता हुन्छ त्यहाँ सबै कुरा हुन्छ । जो सन्तुष्टताको रत्न छ ऊ सर्व प्राप्ति स्वरूप हुन्छ, उसको गीत हुन्छ जे पाउनु थियो त्यो पाइसकें... यस्तो सर्व प्राप्ति सम्पन्न बन्ने विधि हो- प्राप्त भएका सम्पूर्ण खजानाहरूलाई प्रयोग गर्नु, किनकि जति सफल गर्नेछौ त्यति खजाना बढ्दै जाने छ ।

स्लोगन:- होलिहंस उसलाई भनिन्छ जसले सदा शुभभावना रूपी मोति मात्र लिन्छ, अवगुण रूपी पत्थर होइन ।